

Kristityn foorumi

Matteus 24 – Kristus puhuu tulemuksensa ajasta

Ennen Matteus 24 alkua, luku 23 päättyy hyvin merkittävällä tavalla. Jeesus julistaa Jerusalemin ja koko Israelin päälle tulevan tuhon, koska Israel ei kansana halunnut hänenlaistaan Messiasta. Jakeessa 37 Jeesus sanoo:

Tuossa ilmoituksessa Jumalan pelastava tahto ja hyvää tarkoittava mieli tulee selvästi esille. Kuin kanaemo Hän haluaisi pelastaa valitun kansansa Israelin ja kaikki muutkin kansat. Mutta Hän ei tee sitä ”väkisin”. Jumala ei

tapahtua: pelastua iankaikkiseen elämään.

Jakeessa 38 ilmoitetaan tästä lopputulos: ”**Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi!**” Huoneella Jeesus tarkoittaa Israelin koko kansaa ja sen kansallista symbolia, pyhäkköä, kuten jo VT useasti mainitsee, esim. Hoos.11:12: ”Efraim on ympäröinyt minut valheella ja Israelin **huone (kansa)** vilpillä.” Apt.2:36 käyttää samaa sanaa: ”Varmasti tietäköön siis koko Israelin **huone**, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte.”

Tämä tuho varmistetaan vielä Matt.24:2, kun Jeesus toteaa opetuslapsille Jerusalemin loisteliasta Temppeleä koskien: ”...tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle...” Jakeessa 39, Israelin toivolle Messiaan tulemuksesta asetetaan ehto: ”Sillä minä sanon teille: **tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!'**”

Kun puhutaan Kristuksen toisesta tulemuksesta, meille

”Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.”

tee väkivaltaa ihmisen tahdolle. Jos ihminen ei halua tunnustaa Häntä, Hän ei siihen pakota. Ihmisen syntiin langennut luonto on estämässä sitä, että hänelle tapahtuisi parasta, mitä tässä maailmassa ja ajassa ihmiselle voi

on annettu varma merkki ja ehto siitä: se on Israelin kansan kääntymys, johtajiaan myöten, anomaan Messiaan, Jeesuksen paluuta.

Jokainen rehellisesti maailmaa ja sen menoa katsova joutuu tunnustamaan, että elämme pahassa maailmassa, jossa synty ja pahuus rehoittaa. On äärimmäisen suurta Jumalan armoa ja huolenpitoa, että omassa maailmakolkassamme asiat ovat paljon paremmin, kuin suuressa osassa maailmaa. Jos aito usko katoaa kansamme keskeltä, tapahtuu romahdus vielä nopeammin mitä nyt on käymässä. Israel kansana ei eroa muista kansoista pahuuden ja kovapäisyyden suhteen.

Emme nyt laajemmin käsittele Israelia suhteessa Herran paluuseen, mutta muistutettakoon siitä, että tuo kansa ei ihan vapaaehtoisesti tähän Herran kutsumiseen nöyryy, vaan Jumalan pitää sallia kansaa kohtaava suuri kuritus, josta Raamattu käyttää nimityksiä, kuten Jaakobin ahdistus (Jer.30:7), suuri ahdistus (Matt.24:21), ahdistuksen aika (Dan.12:1), tuskan ja ahdistuksen päivä (Sef.1:15), Herran vihan päivä (Hes.7:19, Dan.8:19), se päivä (erit. Sakarjan luvuissa 12, 13 ja 14) jne., muitakin kuvauksia tästä Israelia ja koko maailmaa kohtaavasta ajasta löytyy.

Matt 24 alussa mainitaan opetuslasten kysymys (j.3): ”Ja kun hän istui Öllymäellä, tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: 'Sano meille: milloin se tapahtuu ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?’” Parempi käänös tästä olisi maailman

lopun sijaan ”aikakauden” loppu. Yksi Jumalan asettama aikakausi päättyy Messiaan tulemuksen maan päälle – mutta juutalaisen perinteen ja Raamatunkin mukaan sen jälkeen ei vielä tule maailman loppua, vaan alkaa 1000-vuotinen Messiaan hallitusjakso.

Jeesus alkaa vastata opetuslasten kysymykseen jakeessa 4: ”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä” – ja Hän jatkaa jakeessa 5: ”Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta.” Ei siis kaikkia, mutta monia eksytetään.

Tässä tulee muistaa, että Jeesus puhuu ensisijaisesti juutalaisille. Juutalaisten joukosta onkin vuosisatojen aikana noussut useita henkilöitä, jotka ovat vaatineet kunnioitusta luvattuna Messiaana ja joita aina jokin ryhmä ihmisiä on uskonut. Eräs luettelo nimeää yli 20 tällaista henkilöä, viimeisimpänä 1994 kuollut rabbi Menachem Schneerson, jonka kuolleista paluuta eräät uskollisimmat kannattajat odottavat edelleen. Yleensä tällainen Messias on lopulta tuottanut varsin traagisia kohtaloita kannattajilleen. Toiseksi voidaan sanoa, että väärä Kristuksia on ilmoittautunut runsaasti myös pakanakansoissa. Määrä lienee jopa suurempi kuin juutalaisuudessa. Hekin ovat aina saaneet seuraajia, joiden kohtalo pahimmillaan on ollut traaginen, esim. David Koresh, jonka opetuslapset kuolivat 1993 ns. Wacon verilöylyssä, tai Jim Jones, jonka kultin sadat jäsenet surmattiin ja osa surmasi itse itsensä johtajansa

määräyksestä myrkyllä ja ampumalla 1978 Gyanassa. Muslimimaailmassakin tunnetaan sama asia. Siellä nämä henkilöt kantavat nimeä Mahdi, eli vapahtaja, messias, jonka odotetaan perustavan koko maailman käsittävän islamilaisen valtakunnan ennen muslimiuskovien ylösnousemusta.

Vääriä profeettoja ja kristuksia on siis esiintynyt runsaasti historian aikana. Raamattu on totta. Jeesuksen varoitus on osoittautunut hyvin todeksi kaikkialla maailmassa.

Lisäksi meidän päiviemme kristikunnassa on laajeneva ilmiö, jossa monet maailman johtavat karismaattiset TV-saarnaajat opettavat, että he ja kaikki kristityt ovat (pieniä) kristuksia ja jumalia, joille Jumala on antanut voiman ja vallan toimia kuten Kristus aikanaan maan päällä – ja jopa enemmänkin. Heidän mukaansa ongelma on se, että kristikunnassa on vielä liikaa vanhoillisia uskovia tulppana sille, että heidän oppinsa ihmisestä jumalana olisi kaikkialla tunnustettu.

Viime keväänä (2010) esim. Nokia Mission tilaisuuteen saapui pääpuhujaksi yksi tämän opin tunnettu kannattaja, Morris Cerullo. Hän on mm. sanonut itsestään: ”Kun katsot minuun katsot Jeesukseen... Nähdä Jeesus oli sama kuin nähdä Jumala. Nähdä minut on nähdä Jeesus...” - ja paljon muuta samansuuntaista.

Kun tällainen puhe asetetaan Kristuksen sanojen Matt.24:5 valoon, emme voi muuta kuin todeta, kuinka pitkälle luopumus ns. ”kristikunnassa”

on edennyt. Jeesuksen varoituksesta välittämättä monet toistavat kokouksissa johtajiensa perässä tätä ”kristus-mantraa” liittäen sen itseensä!

Jakeissa 6-7 Kristus puhuu luonnonkatastrofeista ja sodista. Ne ovat jokapäiväistä uutista tänä päivänä. Jakeessa 8 Hän sanoo niiden olevan ”synnytystuskien alkua”. Tällä tarkoitetaan aikaa juuri ennen varsinaista Jaakobin ahdistusta. Tulvat, maanjäristykset, tulivuorenpurkaukset, äärimmäiset sää-ilmiöt, ym. tuntuvat vain lisääntyvän ja niiden tapahtumistiheys nopeutuu.

Mutta suurin osa maailman ihmisistä, kansojen johtajista puhumattakaan, eivät käänne korvaansa Jumalan kutsun puoleen. Lopulta tapahtuu mitä Ilmestyskirja 19:20-21 ennustaa: ”Ja jäljelle jääneet ihmiset, ne, joita ei tapettu näillä vitsauksilla, eivät tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia ja ... epäjumalankuvia... He eivät tehneet parannusta murhastaan, eikä velhouksistaan, eikä haureudestaan, eikä varkaudestaan.”

Mikään ei kosketa, mikään ei pysähdytä, Jumalaa ei ole, tai jos on, niin Raamattu ei ole ainoa kirja, joka kertoo Hänestä. Jokainen määrittelee oman jumalansa, tai ilman jumalaa olonsa, kuten haluaa. Raamatun Jumala odottaa, että ihmiset kääntyisivät edes hädässään Hänen puoleensa. Mutta ei. Sitä ei haluta tehdä. Niin syvä on ihmisen paatumus.

Ihmistä riepottelevien sää- ja luonnonilmiöiden edessä viisas ihminen on keksinyt syyksi oman toimintansa. Se on toki totta, mutta vain puolitotuus. Ei ihminen voi maailmaansa tuhota eikä liioin pelastaa. Lopullinen sana on maailman Luojalla. Vain Hänellä on lopullinen valta. Nykyisen, vallalla olevan ihmisopin mukaan sää- ja luonnonilmiöt ovat ihmisen oman toiminnan tulosta ja siksi myös hänen korjattavissaan, jos vain niin haluttaisiin.

Mutta tässä yhteydessä ei puhuta mitään ihmisen syntyisyydestä ja sen vaikutuksesta asiaan. Synnin

Jakeessa 9 on ennustus, jonka monet käsittävät tarkoittavan kristillistä seurakuntaa. Tässä asiayhteydessä se tarkoittaa kuitenkin ennen muuta juutalaista kansaa: ”Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden.” Juutalaisten vaino on ollut hyvin tavallinen ilmiö historiassa Jeesuksen jälkeen, viimeisimpänä natsi-Saksan tapahtumat. Yhä edelleen kansan yllä on vainon uhka ja se kulminoituu Jaakobin ahdistuksessa. Sanonta: ...minun nimeni tähden... viittaa siihen, että juutalaisia on murhattu Kristuksen tappajina yms. syytteillä.

vallassa oleva ihminen tuhoaa ahneudessaan luomakuntaa ja toisia ihmisiä. Parannusta asiaan ei saada maailman johtajien kokouksissa eikä julkilausumien tuottamisella. ”Vihreä” kansalaisliike ei saa käännöstä aikaan, kun ihmiskunnan tulisi kääntyä Jumalan puoleen, tunnustaa syntinsä ja anoa apua.

Pitää ymmärtää, että Raamatun kielenkäytössä termillä ”lopun aika” tarkoitetaan viimeistä 2000 vuoden ajanjaksoa alkaen Messiaan (ensimmäisestä) tulemukselta maan päälle. Lopun aikaa on siis eletty jo koko lailla tuo aika ja siksi voimme hyvällä syyllä ajatella, että lopun aikojen viimeiset ajat voisivat olla

käsillä. Toiseksi näillä jakeilla on toki merkitystä myös kristikunnalle. Myös Kristuksen seurakuntaa on vainottu ja vainoja on edelleen käynnissä, tälläkin hetkellä, aina jossakin maailmankolkassa.

Kun Jeesus jo alussa varoitti seuraamasta vääriä kristuksia ja heidän opetuksiaan, Hän varoittaa jakeessa 11 vääristä profeetoista. Nämä ovat eksyttäjiä, jotka mm. tuudittavat ihmiset vääriin odotuksiin ja luuloihin siitä mitä kristillisuus on, millainen Jumala on ja vääristävät raamatullisen ihmisen/Jumalan -suhteen. Jakeissa 12-14 Herra kuvailee aikakauden lopun yleistä piirrettä, joka on ”laittomuus”. Tähän liittyy hyvin vahvasti Raamatun sanoman ja kieltojen/määräysten vesittäminen, joka on voimakkaasti etenevä kehitys kristikunnassa.

Kun kristikunta loitontuu ”terveestä opista” ja antaa maailmallisten käsitysten ja mielipiteiden vaikuttaa, kaikenlainen laittomuus kaikessa ihmistoiminnassa vain lisääntyy. Sitä ei padota viranomaistoimin. Se on valitettavaa mutta totta. Jumalasta luopunut ihminen voi kuvitella olevansa hyvä ja humaani säätämällä kaikenlaisia määräyksiä ja lakeja, mutta kun niissä ei tunnusteta Jumalan tahtoa ko. asiassa, kaikki kääntyy lopulta ihmistä itseään vastaan. Tästä esimerkkinä nykyiset sukupuolimoraaliin liittyvät vallassa olevat käsitykset.

Jakeessa 13 mainittu ”vahvana” pysyminen ei tarkoita jotakin itsessään

suurta ”kristus”- tai ”jumala” -uskovaista, vaan pientä, kaikessa Jumalan armoon Kristuksessa turvaavaa tavallista kristittyä tavallisessa kristityn elämässä. Muistetaan Snl.14:26: ”**Herran pelossa on vahva varmuus ja turva vielä lapsillekin.**” Snl.18:10: ”**Herran nimi on vahva torni; hurskas juoksee sinne ja saa turvan.**” Ps.93:2: ”**Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta iankaikkisuudesta olet sinä.**” Herraan turvaavasta sanotaan myös Ps.112:7: ”**Ei hän pelkää pahaa sanomaa, hänen sydämensä on vahva, sillä hän turvaa Herraan.**”

Jakeesta 14 käy ilmi, että evankeliumi ei kuitenkaan maailmasta katoa vaikeanakaan aikana. Jae sisältää myös sen, että Hänen evankeliuminsa lähtee juutalaisten keskeltä kaikkialla maailmaan ja niinhän tapahtui Hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Raamattu tunnetaan maailmassa. Jumalan tahto on siitä luettavissa ja opittavissa. Ennen muuta Hänen Armonsansa Kristuksen teosta sovittaa kaikkien ihmisten synnit, löytyy sieltä.

Kuten aiemmin luimme Ilm.19:20-21 kohdasta, Jumala odottaa viimeisten tuomioidenkin aikana, että ihmiset tekisivät parannuksen kääntymällä Hänen puoleensa. Evankeliumi, jonka Pyhä Henki tekee eläväksi korottamalla Kristusta maailmassa, ei siis minnekään häviä. Armo on saatavissa – kysymekin: miksi se kelpaa niin harvalle?

Jakeesta 15 jakeeseen 20 Jeesus puhuu Jerusalemin Tempelin tulevasta

hävityksestä, johon Hän viittasi jo jakeessa 2. Kerrotaan, että v. 70 jKr., jolloin hävitys tapahtui, Jerusalemissa olevat Jeesukseen uskovat juutalaiset muistivat tämän raamatunpaikan, toimivat sen mukaan ja säästyivät verilöylyltä.

Jakeessa 21 Jeesus yhdistää tämän traagisen tapahtuman viimeiseen suureen ahdistukseen, joka koskee erityisesti juutalaista kansaa ja edelleen Jerusalemiä, mutta myös koko maanpiiriä. Jakeessa 22 mainitaan ”valitut”, joiden takia tuhon päiviä lyhennetään. Keitä nämä valitut ovat? Asiayhteydestä voimme päätellä, että he ovat läsnä suuressa ahdistuksessa ja säästyvät siinä täydellisestä tuhosta. Liittäisin tämän joukon tarkoittamaan ensisijaisesti Jaakobin ahdistuksesta pelastuvaa juutalaisen kansan jäännöstä, josta puhutaan mm. Jes.10:20: ”**Sinä päivänä ei Israelin jäännös eivätkä Jaakobin heimon pelastuneet enää turvaudu lyöjänsä, vaan totuudessa he turvautuvat Herraan, Israelin Pyhään.**”

Raamatussa ”valittu” tarkoittaa Jumalan valitsemaa. Kristuksessa kaikki ihmiset maailmassa ovat valitut pelastukseen, vaikka kaikki eivät ota sitä vastaan. Valitut voivat näin ollen tarkoittaa myös muita kuin Jeesukseen uskovia juutalaisia, eli yleensä uskovia, sekä juutalaisia, että pakanoita. Mikä on täsmällinen merkitys kussakin raamatunkohdassa, se tulisi pyrkiä löytämään asiayhteydestä. Joka tapauksessa kyse on Jumalan

omista, niistä, jotka ovat suostuneet Hänen pelastukseensa.

Jakeissa 23-27 Herra varoittaa taas vääristä kristuksista ja profetoista. Tämä asia ei siis ole merkitykseltään vähäpätöinen ennen Hänen toista tulemustaan. Jeesus itse antaa tällä asialle hyvin suuren merkityksen toistamalla varoituksen. Jakeessa 27 Hän kuvaa, kuinka Hänen tulemuksensa tapahtuu. Hän kuvaa sitä ilmeisesti siksi, että väärin kristuksien ja profettojen ”tunnusteot” ja ”ihmeet” ovat niin eksyttäviä, että monet uskovat niiden takana olevan Jumalan voiman. Mutta Kristuksen tulemusta ne eivät kykene jäljittelemään.

Tämän tulemuksen kuvaus jatkuu jakeissa 29-31. Käsitän tämän olevan Jeesuksen toinen tulemus maan päälle ja 1000-vuotisen valtakunnan alku. On myös käsitystä, että 1000-vuotista varsinaista valtakuntaa ei tule eikä sitä ole, vaan Raamatun viittaukset siihen olisi tulkittava vertauskuvallisesti. On myös näkemystä, että Raamatun kuvaukset lopun ajan viimeisistä hetkistä, esim. Ilmestyskirjan tapahtumat, ovat jo suurelta osin tapahtuneet historian aikana. Kaikelle kunnioituksella näin ajattelevia kohtaan, pidän niitä kuitenkin epätyydyttävinä selityksinä.

Jakeen 28 tarkoitus saattaa jäädä hämäräksi, eli: ”**Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat.**” Raamatussa kotkilla tarkoitetaan mm. Israelin vainoojia, 5.Moos.28:49: ”**Herra nostaa sinua vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan**

äärestä lentäen niinkuin kotka, kansan, jonka kieltä sinä et ymmärrä.” Kotkalle on toki muitakin merkityksiä, mutta asiayhteydessä todennäköisin tarkoitus on kuvata sitä, kuinka Israelin viholliset käyvät maan kimppuun ahneesti kuin kotkat raadon kimppuun. Tätä vihollisen asennetta kuvaa myös Ps.83:4 kuvatessaan Israelin vihollisia: ”**He sanovat: ”Tulkaa, hävittäkäämme heidät olemasta kansa, niin ettei Israelin nimeä enää muisteta.”**”

Eräänlaisena sivuhuomiona voidaan tiedostaa, että pakanakansakuntien ja -valtojen viireissä ja vaakunoissa kotkalla on aina ollut vaikuttava osuus. Rooman imperiumin kotka on hyvin muistissa. Se oli myös muinaisen Saksan ja natsi-Saksan tunnus ja on Saksan tunnus edelleen. Venäjä ja USA käyttävät tunnuksenaan kotkaa, jne.

Jakeessa 31 puhutaan taas ”valituista”, jotka enkelit kokoavat ”neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin”. Raamattu sanoo

selvästi, että vasta Kristuksen tullessa tapahtuu juutalaisten lopullinen kokoaminen Israeliin. Tästä voi lukea esim. Jeremian 30 luvusta ja Jesajan 49 luvusta. Hyvä kuvaus löytyy myös Jesajan 11 luvusta, jossa on kuvausta Messiaan valtakunnasta ja jakeessa 11-12 ilmoitetaan selvästi juutalaisten lopullinen kokoaminen Israeliin: ”**Sinä päivänä pakanat etsivät Iisain juurta (Jeesus, eli kyseessä on Hänen tapahtunut tulemuksensa), joka on kansojen lippuna, ja hänen**

asumuksensa on oleva kunniaa täynnä (Kristuksen kunnia Jerusalemissa, jonne Hän on luvannut palata). Ja sinä päivänä Herra vielä toisen kerran (juutalaiset eivät koskaan ennen Herran tulemusta kaikki palaa Israeliin) ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assurissa, Egyptissä... ja merensaarilla. Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin karkotetut miehet ja Juudan hajoitetut naiset...”

Näin Matt.24:32 ilmoitettu valittujen kokoaminen tarkoittaisi Israelin jäännöstä, etenkin kun asiayhteydessään Jeesus viittaa suoraan Israeliin heti seuraavassa jakeessa. Tästä jakeesta opetetaan paljon myös niin, että kyse on viimeisestä uskovien ja ei-uskovien erottamisesta maailman ajan lopussa. Asiayhteys huomioiden kallistun kuitenkin itse edellä mainitulle kannalle.

Jakeessa 32 Jeesus puhuu tutun vertauksen, jota on yleensä käytetty esimerkkinä Israelin valtion synnystä 1948. Viikunapuu Raamatussa tarkoittaa Israelia, tuore oksa sen uudelleen syntymistä kansakuntien joukkoon ja lehtien puhkeaminen voidaan liittää maan kehitykseen, mutta myös juutalaisten keskuudessa lisääntyvään messiaanisten juutalaisten, eli Jeesukseen uskovien joukkoon. Jakeen 33 mukaan viikunapuun ilmestyminen tarkoittaa, että Herran paluu on lähellä. Jakeessa 34 mainitaan, että ”**tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki nämä tapahtuvat**”.

Yksi selitys sanalle ”sukupolvi” on se, että osa niistä, jotka ovat eläneet Israelin valtion syntymisen aikaan, ovat vielä elossa Hänen tulemuksensa päivänä. Toinen selitys sanalle on, että se tarkoittaa juutalaista kansakuntaa, joka ei katoa vainoista huolimatta maan päältä missään vaiheessa. UT:ssa tässä yhteydessä käytetty sana genea esiintyy usein asiayhteydessä juutalaiseen kansaan, ei kuitenkaan aina.

Jae 35 on yksi jae monien joukossa jossa Jeesus puhuu jumaluudestaan. Hän sanoo, että ”**minun sanani eivät koskaan katoa**”. Vain Jumalan sana kestää ikuisuudesta ikuisuuteen. Jeesus vahvistaa jumaluutensa ilmoittamalla olevansa tämä ikuisesti kestävä sanan puhuja. Jakeessa 36 Jeesus pysyy edelleen tulemuksessaan mainiten, että Hänen tulemuksensa tarkan hetken tietää vain Isä. Jeesuskaan ei tiedä tarkkaa hetkeä, vain Isä yksin päättää ja tietää sen.

Vaikka kuvaamme Jumalaa kolmiyhteisenä: Isä, Poika ja Pyhä Henki, jotka kaikessa toimivat yhdessä ja yhtenä, niin tässä tapauksessa ilmoitetaan, että tämä asia on yksin Isän päätettävissä. Miksi Jeesuskaan ei saa sitä tietää? Tarkoittiko Jeesus, että asia oli Häneltä salattu Hänen maan päällä ollessaan, vai onko se salattu myös Hänen taivaassa ollessaan? Se on Jumalan asia, johon meillä ei tarvitsekaan olla valmista vastausta. Raamatussa on muitakin kohtia, jotka ovat Jumalan ilmoittamattomia salaisuuksia ja kun ihminen yrittää väkisin soveltaa niihin omia näkökohtiaan, voidaan mennä pahastikin harhaan.

Jakeesta 37 aina luvun loppuun on kokonaisuus, jossa Jeesus vertaa omaa tulemustaan Nooan päiviin. Muistamme mitä Nooan päivinä tapahtui: Nooa meni perhekuntineen arkkiin ja pelastui, kun Jumala tuomitsi pahoin syntiin langenneen, perverssin ja kieroutuneen muinaisen maailman. Tuossa maailmassa langenneet enkelit olivat osaltaan vaikuttamassa.

(Eenokin kirja antaa kuvaa asiasta. Kirjaa luettiin Jeesuksen aikaan ja opetuslapset tunsivat sen – Juuda1:14, Hep.11:15 mainitsee Eenokin. Eenokin kirja on luettavissa tänä päivänä, vaikka sitä ei ole liitetty Raamatun kaanoniin ja varmaan hyvä niin. Emme voi myöskään tarkoin tietää, kuinka tarkasti nykyisin luettavissa oleva Eenokin kirja on aikanaan merkitty ylös todellisten tapahtumien pohjalta).

Jeesus näyttäisi viittaavan myös siihen, että kuten vanhurskas Nooa säästettiin, niin myös jakeessa 45-46 mainittu ”uskollinen ja ymmärtäväinen” palvelija, säästettäisiin varsinaisesta Jumalan vihan ajasta. Tässä en käsittele asiaa laajemmin, mutta tämä näkemys pohjaa muuallakin Raamatussa oleviin samankaltaisiin viittauksiin. Ihmisen Pojan tulemuksessa on Jeesuksen mukaan samat piirteet, kuin Nooan ajan vedenpaisumuksessa. Tosin sillä erolla, että vedenpaisumuksessa Jumala hävitti kaiken elollisen maan päältä, Nooa ja hänen läheisiään sekä eläinkunnan edustajia lukuun ottamatta. Suuressa ahdistuksessa, joka ilmoitetaan myös Jumalan vihan päivänä, maailmasta ei kaikkia ihmisiä tulla hävittämään.

Nooan arkki on hieno esikuva Kristuksesta. Raamatullinen maininta ”olla Kristuksessa” (jota ei enää löydy uudesta käännöksestä) on erittäin keskeinen, jotta uskovan asema vanhurskaan Jumalan edessä käy selväksi. Jumala on ehdottoman tarkka synnin

suhteen. Hän on ehdottoman pyhä ja oikeamielinen. Ihminen on kaiken tämän vastakohta. Täydellisessä pyhydessään ja oikeamielisyydessään Jumala ei voi hyväksyä minkäänlaista syntiä eikä vajavaisuutta. Yksikään ihminen ei pelastu eikä voi itse kohdata Jumalaa tuhoutumatta Hänen pyhyytensä edessä.

Onneksi myös Hänen armonsä on täydellinen. Ihmisen syntyisyys ja epätäydellisyys vaatii ulkopuolelta tulevan sovittajan, jonka Jumala itse lähetti ihmisen puolesta: Kristuksen. Kristuksen hyväksyminen omien syntien sovittajaksi ja Pelastajaksi tarkoittaa Häneen liittymistä niin, että sitä kuvataan ikään kuin Kristuksen ”sisään” pääsemisenä. Kuten Nooa perhekuntineen arkissa, sen sisässä, oli turvassa Jumalan lähettämästä oikeutetusta tuhosta, niin uskova on ”Kristuksessa”, eikä Jumala enää näe hänen syntiään eikä vajavaisuuttaan.

Jumala näkee uskovan oman armonsä, Kristuksen, ympäröimänä, eikä Hänen oikeamielinen, syntiä vastaan oleva vihansa kohdistu enää uskovaan. Ef.2:6: ”ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa.” Tässä yhteydessä Jeesuksen kehoitus jakeessa 42, ”valvokaa”, tarkoittaa kaiken sen huomioimista, mistä Hän näissä jakeissa puhuu. Ennen kaikkea se tarkoittaa juuri edellä mainittua asemaa Kristuksessa, tässä Jumalan armon suojassa pysymistä ja siinä vaeltamista, Häneen turvaamista ja oman

heikkouden rehellistä tunnustamista päivittäin ja hetkittäin. Tällainen kristitty, vaikka itsessään heikko ja puutteellinen, on aina valmis Kristuksen tulemuksen.

Juhani Aitomaa